

Η σημασία της Ανάστασης του Ιησού Χριστού

Είναι το θεμέλιο της Χριστιανικής πίστης

Διότι:

1. Εξηγείται ο σκοπός για τον οποίο πέθανε ο Χριστός (Ρωμαίους ε', Α' Κορινθίους ιε')
2. Εκπληρώνονται οι προφητείες (Ψαλμός ις')
3. Εξηγείται η έκχυση του Αγίου Πνεύματος (Ιωήλ β')
4. Επειδή αναστήθηκε μπορεί να διακηρυχθεί ότι είναι ο Μεσσίας (Πράξεις β' 32-36)

Είναι το κεντρικό θέμα της Καινής Διαθήκης

Διότι:

- Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι οι απόστολοι κήρυτταν την ανάσταση του Χριστού
- Τα Ευαγγέλια περιγράφουν την Ανάσταση σαν γεγονός και οι Επιστολές πολλές φορές αναφέρονται σε αυτήν ως θεμέλιο λίθο της πίστης στην αιώνια ζωή και τέλος η Αποκάλυψη δεν θα είχε νόημα αν δεν υπήρχε αναστημένος Ιησούς Χριστός
- Αν αφαιρεθούν από την Καινή Διαθήκη τα εδάφια που αναφέρονται στην Ανάσταση του Χριστού, το υπόλοιπο που μένει, και κατ' επέκταση η πίστη στο Χριστό, δεν έχει κανένα νόημα
- Η κεντρική ιδέα του Ευαγγελίου δεν είναι «Ακολούθησε το Διδάσκαλο και κάνε ό,τι καλύτερο μπορείς» αλλά «Επλησίασε η Βασιλεία των ουρανών» και η είσοδος στη Βασιλεία των ουρανών γίνεται με την άφεση των αμαρτιών διά της σταυρικής θυσίας και τη δικαίωση διά της Ανάστασης.
- Το σημείο στο οποίο επικέντρωσε το κήρυγμά του ο απ. Παύλος μέσα στην «γέμουσα ειδώλων» αρχαία Αθήνα, ήταν η Ανάσταση του Χριστού.
- Εκφράζεται στο Σύμβολο της Πίστεως ως πίστη και προσδοκία.

Από τη στιγμή που τα βιβλία της Καινής Διαθήκης επιδεικνύουν αποδεδειγμένα εξαιρετική αξιοπιστία, δεν έχουμε λόγο να μην δεχθούμε το γεγονός της Ανάστασης ως αντικειμενική πραγματικότητα.

«Ενώ συζητάμε τις θετικές αποδείξεις για την Ανάσταση, μπορούμε επιπλέον να τονίσουμε ότι το γεγονός, αν είναι αληθινό, εναρμονίζει όλα τα υπόλοιπα γεγονότα της ιστορίας»

William Milligan, από το "The Resurrection of our Lord"

Μάταιη η Χριστιανική πίστη χωρίς την Ανάσταση

«Εάν δε ο Χριστός κηρύττηται ότι ανέστη εκ νεκρών, πως τινές μεταξύ σας λέγουσιν ότι ανάστασις νεκρών δεν είναι; Και εάν ανάστασις νεκρών δεν ήναι, ουδ' ο Χριστός ανέστη· και αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαιά δε και η πίστις σας. Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, διότι εμαρτυρήσαμεν περί του Θεού ότι ανέστησε τον Χριστόν, τον οποίον δεν ανέστησεν, εάν καθ' υπόθεσιν δεν ανασταίνωνται νεκροί. Διότι εάν δεν ανασταίνωνται νεκροί,

ουδ' ο Χριστός ανέστη· ἀλλ' εἴαν ὁ Χριστός δὲν ἀνέστη, ματαία ἡ πίστις σας· ἐτι εἰσθε ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν. Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπωλέσθησαν. Εἴαν ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ μόνον ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριστόν, εἴμεθα ἐλεεινότεροι πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τῶρα ὁ Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐγείνεν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων.»

Ἀπόστολος Παῦλος, Α' ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους κεφ. 15, §12-20

«Ἐπειδὴ τι θέλουσι κάμει οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἴαν τῶντι οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται, διὰ τι καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ τῶν νεκρῶν; διὰ τι καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πάσαν ὥραν; Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, μα τὴν εἰς ἐσὰς καύχησίν μου, τὴν ὁποίαν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Εἴαν κατὰ ἀνθρώπον ἐπολέμησα με θηρία ἐν Ἐφέσω, τι τὸ ὄφελος εἰς ἐμέ; ἀν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται, ἀς φάγωμεν καὶ ἀς πῖωμεν, διότι ἀύριον ἀποθνήσκομεν. Μὴ πλανᾶσθε· Φθειροῦσι τὰ καλὰ ἤθη αἱ κακαὶ συναναστροφαί. Συνέλθετε εἰς εαυτοὺς κατὰ τὸ δίκαιον καὶ μὴ ἀμαρτάνετε· διότι τινὲς ἔχουσιν ἀγνωσίαν Θεοῦ· πρὸς ἐντροπὴν σας λέγω τοῦτο.»

Ἀπόστολος Παῦλος, Α' ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους κεφ. 15, §29-34

«Χωρὶς τὴν πίστη στὴν ἀνάσταση, ἡ Χριστιανικὴ πίστη δὲν θὰ μπορούσε νὰ δημιουργηθεῖ. Οἱ μαθητὲς θὰ παρέμεναν συντριμμένοι καὶ νικημένοι. Ἀκόμη καὶ ἀν συνέχιζαν νὰ θυμούνται τὸν Ἰησοῦ ὡς τὸν ἀγαπημένο δάσκαλό τους, ἡ σταύρωσή του θὰ εἶχε καταπνίξει μιὰ γιὰ πάντα κάθε ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Μεσσίας. Ὁ σταυρὸς θὰ παρέμενε τὸ θλιβερό καὶ ἐπαίσχυντο τέλος τῆς καριέρας του. Ἔτσι, ἡ ἀφετηρία τῆς ὑπόστασης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαρτάται ἀπὸ τὸ πιστεῦν τῶν πρώτων μαθητῶν ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τοὺς νεκρούς.»

William Lane Craig¹, “Knowing the Truth about the Resurrection”, (1988), σελ. 116-117

«Εἴαν ἡ ἀνάσταση δὲν εἶναι ἱστορικὸ γεγονός, τότε ὁ θάνατος διατηρεῖ τὴ δύναμή του, καὶ μαζί με αὐτόν οἱ συνέπειες τῆς ἀμαρτίας. Ἡ σημαντικότητά του θανάτου τοῦ Ἰησοῦ παραμένει ἀπροσδιόριστη, καὶ οἱ πιστοὶ παραμένουν ἀκόμη στὶς ἀμαρτίες τους, ἀκριβῶς ἐκεῖ που βρισκόνταν πρὶν ἀκούσουν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.»

W. J. Sparrow – Simpson, ὅπως παρατίθεται ἀπὸ τὸν James Hastings “A Dictionary of Christ and the Gospels”

Ἐπιβεβαιώνει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Ἰησοῦ ὅτι εἶναι Θεός

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ σφραγίδα τοῦ Πατέρα Θεοῦ στὴν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀν παρέμενε δέσμιος τοῦ θανάτου, ὁ Πατέρας θὰ ἔδειχνε ὅτι ἀπορρίπτει τὴ διακήρυξή του Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ζωὴ (Ἰωάννης κεφ. 11).

¹ Ἐρευνητικὸς Καθηγητὴς Φιλοσοφίας στὸ Talbot School of Theology, Biola University στὴ La Mirada, California.

«Ουδείς αφαιρεί αυτήν (την ψυχή μου) απ' εμού, αλλ' εγώ βάλλω αυτήν απ' εμαυτού· εξουσίαν έχω να βάλω αυτήν, και εξουσίαν έχω πάλιν να λάβω αυτήν· ταύτην την εντολήν έλαβον παρά του Πατρός μου. [...] Εγώ και ο Πατήρ εν είμεθα.»

Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον, κεφ. 10, §18,30

Η πίστη στην Ανάσταση οδηγεί στη σωτηρία

«Ότι εάν ομολογήσης διά του στόματός σου τον Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός ανέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή.»

Απόστολος Παύλος, Επιστολή προς Ρωμαίους κεφ. 10, §9

Η πραγμάτωση του έργου του Χριστού βασίστηκε πάνω στην Ανάστασή Του

«Εδώ έχουμε το Διδάσκαλο μιας θρησκείας, να στηρίζει με ηρεμία το σύνολο των ισχυρισμών Του πάνω στην ικανότητά Του, μετά το θάνατό Του, να αναστηθεί από τον τάφο. Μπορούμε με ασφάλεια να υποθέσουμε ότι ποτέ άλλοτε, πριν ή έκτοτε, δεν έχει γίνει μια τέτοια διακήρυξη. Το να πούμε ότι μια τέτοια ασυνήθιστη δοκιμασία εφευρέθηκε από μυστικιστές μελετητές των προφητειών, και ενσωματώθηκε στην αφήγηση των ευαγγελίων, χρειάζεται πολύ μεγάλη ευπιστία. Αυτός που είναι έτοιμος να ρισκάρει τα πάντα πάνω στην ικανότητά του να αναστηθεί, στέκεται μπροστά μας ως ο πιο αυθεντικός όλων των δασκάλων»

R. M' Cheyne Edgar, "The Gospel of a Risen Saviour"

Η πραγμάτωση του έργου του Χριστού βασίστηκε εσκεμμένα πάνω στην Ανάστασή Του καθώς και ο Ίδιος το διεκήρυττε. Όταν μάλιστα ζητήθηκε από τον Κύριο να πραγματοποιήσει κάποιο σημάδι, παρέπεμψε στην Ανάστασή Του ως το πιο αξιόπιστο από όλα τα σημεία και τα θαύματα που είχε κάνει:

«Τότε απεκρίθησάν τινές των γραμματέων και Φαρισαίων, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν να ιδωμεν σημείον από σου. Εκείνος δε αποκρινθείς είπε προς αυτούς· Γενεά πονηρά και μοιχαλίσ σημείον ζητεί, και σημείον δεν θέλει δοθή εις αυτήν ειμή το σημείον Ιωνά του προφήτου. Διότι ως ο Ιωνάς ήτο εν τη κοιλία του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, ούτω θέλει είσθαι ο Υιός του ανθρώπου εν τη καρδιά της γης τρεις ημέρας και τρεις νύκτας.»

Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, κεφ. 12 §38-40

«Απεκρίθησαν λοιπόν οι Ιουδαίοι και είπον προς αυτόν· Τι σημείον δεικνύεις εις ημάς, διότι κάμνεις ταύτα; Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς· Χαλάσατε τον ναόν τούτον, και διά τριών ημερών θέλω εγείρει αυτόν. Και οι Ιουδαίοι είπον· Εις τεσσαράκοντα και εξ έτη ωκοδομήθη ο ναός ούτος, και συ θέλεις εγείρει αυτόν εις τρεις ημέρας; Εκείνος όμως έλεγε περί του ναού του σώματος αυτού. Ότε λοιπόν ηγέρθη εκ νεκρών, ενεθυμήθησαν οι μαθηταί αυτού ότι τούτο έλεγε προς αυτούς, και είστευσαν εις την γραφήν και εις τον λόγον, τον οποίον είπεν ο Ιησούς.»

Η σημασία των ισχυρισμών για την Ανάσταση

Αναφορές του ίδιου του Ιησού για το θάνατό Του:

Κατά Ματθαίον: ιβ' 38-40, ις' 21, ιζ' 9 & 22-23, κ' 18-19, κς' 32, κζ' 63

Κατά Λουκάν: θ' 22-27

Κατά Ιωάννην: θ' 18-22, ιβ' 34, ιδ'-ις'

Μόνο ένας παράφρων θα τολμούσε να προαναγγείλει το θάνατό Του χωρίς να φοβηθεί ότι οι μαθητές του θα τον εγκαταλείψουν. Εκτός κι αν ήταν σίγουρο ότι θα αναστηθεί.

Έχει αντίκρουσμα εφόσον είναι σωματική ανάσταση

«Ενώ δε ελάουν ταύτα, αυτός ο Ιησούς εστάθη εν μέσω αυτών και λέγει προς αυτούς· Ειρήνη υμίν. Εκείνοι δε εκπλαγέντες και έμβοβοι γενόμενοι ενόμιζον ότι έβλεπον πνεύμα. Και είπε προς αυτούς· Διά τι είσθε τεταραγμένοι; και διά τι αναβαίνουσιν εις τας καρδιάς σας διαλογισμοί; ίδετε τας χείρας μου και τους πόδας μου, ότι αυτός εγώ είμαι· ψηλαφήσατέ με και ίδετε, διότι πνεύμα σάρκα και οστέα δεν έχει, καθώς εμέ θεωρείτε έχοντα. Και τούτο ειπών, έδειξεν εις αυτούς τας χείρας και τους πόδας. Ενώ δε αυτοί ηπίστουν έτι από της χαράς και εθαύμαζον, είπε προς αυτούς· Έχετε τι φαγώσιμον ενταύθα; Οι δε έδωκαν εις αυτόν μέρος οπτού ιχθύος και από κηρήθραν μέλιτος. Και λαβών ενώπιον αυτών έφαγεν.»

Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, κεφ. 24, §36-43

Ο άδειος τάφος, από μόνος του, δεν αποδεικνύει την ανάσταση του Ιησού, όσο και ένα πτώμα που χάθηκε από το νεκροτομείο δεν αποδεικνύει ότι κάποιος αναστήθηκε.

«Μόνο εφόσον ο Ιησούς αναστήθηκε σε ένα υλικό σώμα μπορούμε να εξακριβώσουμε την ανάστασή Του. Διαφορετικά χάνει την ιστορική της πειθώ»

Norman Geisler, από το "The Battle for the Resurrection"

Ενδείξεις ιστορικότητας

Οι ίδιοι οι μαθητές δεν διστάζουν να αναφέρουν μέσα στα Ευαγγέλια ότι δεν είχαν καταλάβει ή δεν είχαν πάρει στα σοβαρά αυτές τις προαναγγελίες του θανάτου και της ανάστασης του Διδασκάλου τους. Και όταν πέθανε ο Ιησούς φάνηκε ότι δεν πίστευαν ότι πρόκειται να αναστηθεί, για αυτό και Τον άλειψαν με μύρο και άλλα αρωματικά που επιβραδύνουν την αποσύνθεση. Επίσης η εικασία ότι ίσως κάποιος μετακίνησε το σώμα, η γενική σύγχυση, η συμπεριφορά των Αποστόλων και οι αμφιβολίες τους, δείχνουν ότι δεν πρόκειται για μια πλαστή περιγραφή. Η ειλικρίνεια στην περιγραφή αυτή προσδίδει ακόμη περισσότερο κύρος στην αξιοπιστία των γραπτών κειμένων.

Παρατηρούμε μια διακύμανση στη συμπεριφορά των μαθητών: Στην αρχή των ευαγγελίων τους βλέπουμε αποφασισμένους να τα εγκαταλείψουν όλα για να ακολουθήσουν τον Διδάσκαλο. Όταν

συνελήφθη ο Ιησούς τους βλέπουμε φοβισμένους ο καθένας να προσπαθεί να σώσει τον εαυτό του, αφήνοντας το Διδάσκαλο στην τύχη του. Ο δε Πέτρος, λόγω του φόβου του θανάτου, Τον αρνήθηκε κιόλας ενώ Τον είχε αγαπήσει τόσο πολύ. Όταν δε ο Ιησούς πέθανε, η ψυχολογία τους διαλύθηκε· ήταν όλοι κλεισμένοι μέσα γιατί φοβούνταν ακόμα και να βγουν έξω. Και ξαφνικά, μετά την Ανάσταση, και πιο πολύ μετά την ημέρα της Πεντηκοστής βλέπουμε τους μαθητές μεταμορφωμένους, γεμάτους δύναμη και παρρησία, έτοιμους να δώσουν και τη ζωή τους για το Χριστό. Ποιά διδασκαλία, ποιιά ομαδική παραίτηση ή αν θέλετε ποιό συμφέρον μπορεί να δικαιολογήσει μια τέτοια μεταμόρφωση; Κανένα, παρά μόνο το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός είχε όντως αναστηθεί εκ νεκρών!

Αν κάποιος αμφισβητήσει την αλλαγή αυτή της ψυχολογίας των μαθητών σκοντάφτει στο ερώτημα «και πώς μια ομάδα απογοητευμένων αποστόλων θα μπορούσε να δημιουργήσει μια τόσο ισχυρή πνευματικά εκκλησία, την πρώτη Αποστολική εκκλησία, η οποία χωρίς τη χρήση μεγάλων μέσων και εκστρατειών διέδωσε σε όλο τον κόσμο ένα ψεύτικο μήνυμα ανάστασης;»

Επίσης ποιός συγγραφέας θα μπορούσε να επινοήσει μια ιστορία και ένα γεγονός, την ανάσταση, τόσο σημαντικό και ναβάλει για πρώτους μάρτυρες γυναίκες οι οποίες δεν είχαν κανένα δικαίωμα λόγου εκείνη την εποχή.

Επίσης βλέπουμε μαθητές οι οποίοι ακόμα και όταν Τον είδαν αναστημένο δεν πίστευσαν. Τα ευαγγέλια τολμούν να αναφέρουν ότι οι μαθητές δεν προσδοκούσαν την ανάσταση. Την πίστεψαν και την δέχτηκαν εκ των πραγμάτων γιατί ήταν αυτόπτες μάρτυρες του αναστημένου Χριστού, Τον είδαν να τρώει, Τον άγγιξαν και γενικά έζησαν μαζί του για 40 ημέρες μετά την ανάσταση. Ο Κύριος μάλιστα τους επέπληξε για αυτή τους την ολιγοπιστία. Πώς είναι δυνατόν μια τέτοια ιστορία να έχει απλά επινοηθεί;

Θα περιμέναμε μια πιο περίτεχνη και λογοτεχνικά καλλωπισμένη περιγραφή των γεγονότων.